

han været særdeles uheldig med den Form, han har valgt. Saa burde den højtærede Statsminister overfor de Indsigelser, der fra saa mange Sider er fremkommet overfor hans Ord, have søgt at give dem en saadan Form, at de gav et Billede af den Varme, som den højtærede Statsminister nu hævder, han føler for vore sydlige Grænseposter, paa anden Maade, end Tilfældet var ved de Udtalelser, som den højtærede Statsminister den 21. November fremsatte i Folketinget.

Flensborg-Bevægelsen betegner den højtærede Statsminister med en vis haanlig Betoning som Imperialisme i dansk Format. Et Arbejde, der udføres med stor Begejstring og Kraft for at mønstre et dansk Flertal paa Afstemningsdagen, er samtidig selvfølgelig et Arbejde for, om Flertallet ikke naas, saa dog at naa et saa stort Mindretal, at Haabet om Genforeningen, naar alle Forhold i Henhold til Fredstraktaten tages i Betragtning, dog kan næres hos det danske Folk. Men som hvad betegner den højtærede Statsminister disse Bestræbelser? Han betegner dem som Anneksionsbestræbelser uden vistnok at have overvejet tilstrækkeligt, hvilket Vaaben han derved udleverer den tyske Agitation i de mellemslesvigske Egne.

Og hertil er det saa, at den højtærede Statsminister har føjet sin saare beklagelige Fortolkning af Fredstraktatens Ordlyd, hvad Flensborg angaar, ved at rejse Krav om absolut Flertal i Flensborg som Betingelse for Flensborgs Tilbagevenden til Danmark. Overfor dette Statsministerens Krav staar vi fuldt og klart paa Fredstraktatens Ord i dens Artikel 110, som siger, at paa Grundlag af Afstemningsresultatet skal der skønnes under Hensyn til de forskellige Steders økonomiske og geografiske Forhold, og vi mener, at den højtærede Statsminister savner enhver Ret til, saaledes som han faktisk har gjort, at unddrage Flensborg fra dette Skøn. Den højtærede Statsminister har, som det ærede Medlem (Foss), der motiverede Forespørgselen, sagde, ved denne sin Udtalelse gjort Flensborg til en særlig Zone indenfor 2den Zone. Jeg har nu i Dag med Glæde hørt, at den højtærede Statsminister mener sig uberettiget til at søge paa den danske Regerings Vegne at gøre Forhaandsindfyldelse gældende. Jeg vilde kun ønske, at den højtærede Statsminister havde erindret dette paa et tidligere Tidspunkt. Derved vilde megen Uro i det danske Folk være blevet undgaaet.

Nu hævder jo den højtærede Statsminister i Dag sin fuldkomne Enighed med det ærede Medlem, der motiverede Forespørgselen, paa samme Maade, som han forleden Dag i Folketinget hævdede sin fuldkomne Enighed med Folketingsmand N. Neergaard. I Virkeligheden er det et ret dristigt Spring fra sit særlige Flensborg-Standpunkt over paa vort Standpunkt, som den højtærede Statsminister her foretager. Jeg maa have Lov til at sige, selvfølgelig sans comparaison, at da jeg saa og hørte dette, kom jeg til at mindes H. C. Andersens berømte Eventyr om Springfyrene. Ærede Medlemmer vil erindre, at i dette Eventyr optræder Loppen som den fineste af de konkurrerende; den havde den særlige Evne, at den kunde springe saa højt, at ingen kunde se den. Hvis det nu var lykkedes den danske Statsminister ved denne Lejlighed at gøre det Kunststykke at springe saaledes, at ingen mere kunde se, paa hvilket Standpunkt han før havde staaet, eller følge ham under Springet, ja, saa var det Resultat jo naaet, som var tilsigtet, men det er ganske naturligt ikke lykkedes for den højtærede Statsminister. Den højtærede Indenrigsminister, som ikke sjældent manøvrerer med større Forsigtighed og Omsigt, har da ogsaa fundet et andet Udtryk for dette nye Standpunkt paa et Møde forleden her i Byen, ved hvilket han indirekte udtalte sin Re-debonhed til at modtage Flensborg, hvis et Flertal „af selve Byens Befolkning“ udtalte sig derfor. Idet ærede Medlemmer vil erindre, hvilke særlige Regler der gælder for Stemmeretten, vil man forstaa, at dette Standpunkt er væsensforskelligt fra det Standpunkt, som den højtærede Statsminister har fremført, og i hvilket det absolutte Flertal krævedes.

Jeg ønsker i denne Sammenhæng, og ogsaa paa Grundlag af de Udtalelser, som den højtærede Statsminister i Dag har fremsat her i Salen, at spørge: Erkender den højtærede Statsminister den interallierede Kommissions Ret til efter Afstemningen at skønne paa Grundlag af de økonomiske og geografiske Forhold, og med hvilket Formaal gør da den højtærede Statsminister alene Afstemningsresultatet til det afgørende? Thi det er jo det, den højtærede Statsminister gør. Han staar i Virkeligheden og svinger mellem to Poler. Paa den ene Side nærer han Respekt for Fredstraktatens § 110, der efter Afstemningsresultatet sætter Skønnet paa Grundlag af de enkelte Ste-